

Premiul Saharov 2006 - în sprijinul drepturilor omului în întreaga lume

În fiecare an, Parlamentul European acordă Premiul Saharov unor persoane fizice sau organizații de excepție care luptă împotriva opresiunii, intoleranței și nedreptății. Printre câștigătorii de până acum se numără Nelson Mandela (1988) și Kofi Annan și personalul Națiunilor Unite (2003). Premiul reprezintă una din căile prin care deputații europeni încearcă să promoveze drepturile omului și democrația pe plan internațional.

Numele premiului vine de la Andrei Saharov (1921-1989), unul dintre cei mai cunoscuți oameni de știință, care a inventat bomba cu hidrogen pentru Uniunea Sovietică și care, mai târziu, a devenit un critic fervent al armelor nucleare. În anul 1970, el a pus bazele unei comisii a drepturilor omului. Activitățile sale au fost remarcate; în Uniunea Sovietică a fost închis, iar în Vest a primit Premiul Nobel pentru Pace în 1975.

Premiul a fost acordat pentru prima dată în anul 1988 și răsplătește o activitate susținută în apărarea libertăților fundamentale ale omului, în mod special a libertății de exprimare. Premiul se acordă persoanelor, asociațiilor sau organizațiilor indiferent de naționalitatea sau locul de reședință ale acestora.

Parlamentul European, apărător al drepturilor omului

Promovarea drepturilor omului și a democrației este unul din rolurile fundamentale ale Parlamentului European. Premiul Saharov este doar unul din „instrumentele” pe care le folosește în acest scop. O sub-comisie parlamentară este consacrată în întregime drepturilor omului. În plus, în fiecare an, Parlamentul European publică un raport asupra situației drepturilor omului atât în cadrul cât și în afara Uniunii Europene. Raportul subliniază cazuri de nerespectare a drepturilor omului și sugerează moduri de îmbunătățire a situației.

În timpul sesiunilor plenare lunare ale Parlamentului, de obicei joia după-amiază, câteva ore sunt rezervate dezbaterilor pe tema drepturile omului. Parlamentul adoptă rezoluții în care condamnă guvernele care nu respectă aceste drepturi, și poate hotărî să aloce bani europeni unor proiecte ce promovează drepturile omului și democrația.

Cine alege câștigătorul?

În fiecare an, în luna septembrie, grupurile politice din Parlament și deputații (în grup de minim 37) propun candidați potențiali. Din această listă, Comisia pentru afaceri externe și cea pentru dezvoltare aleg împreună trei „finaliști”. Președinții grupurilor politice - „Conferința președinților” - aleg apoi un câștigător. Premiul este acordat oficial de către președintele Parlamentului în timpul sesiunii plenare din decembrie, pe data sau în jurul datei de 10 decembrie, dată la care, în 1948, a fost proclamată Declarația Universală a Națiunilor Unite privind Drepturile Omului.

Câștigătorul primește un certificat și un cec de 50.000 de euro. Hauwa Ibrahim, una dintre laureații anului trecut, a folosit acești bani pentru a finanța educația câtorva copii în țara sa, Nigeria.

Câștigătorii anului trecut: „Femeile în alb”, Hauwa Ibrahim, „Reporterii fără frontiere”

Anul trecut, Premiul Saharov a avut trei câștigători: mișcarea de protest cubaneză „Damas de Blanco” (Femeile în alb), Hauwa Ibrahim, avocat al drepturilor omului în Nigeria și organizația „Reporterii fără frontiere”. La un an după acordarea premiului, i-am contactat pe cei trei câștigători și i-am întrebat ce influență a avut premiul asupra activității lor.

„Nici nu vă puteți imagina ce înseamnă pentru noi acest premiu”

„Femeile în alb” („Damas de Blanco”) este un grup ce militează pentru drepturile prizonierilor politici cubanezi. Din 2004 ele protestează pașnic, în fiecare duminică, împotriva faptului că soții sau fiii lor, disidenți politici cubanezi, se află în închisoare. Ele se îmbracă în alb, simbolul păcii și al inocenței celor închiși.

Un an după: „Nici nu vă puteți imagina ce înseamnă pentru noi acest premiu” a spus una din Femeile doamnei Laly Garcia, membră a Fundației Naționale Cubano-Americane. Premiul Saharov „le-a oferit protecție. Acordarea premiului a însemnat recunoaștere în afara Cubei, și le-a mărit popularitatea chiar și în Cuba” a spus doamna Garcia. Premiul le-a sprijinit în munca lor, le-a oferit protecție și le-a ajutat să câștige respectul guvernului cubanez.

Femeile în alb se luptă încă pentru libertatea soților și fiilor lor. În fiecare duminică, se îmbracă în alb și merg la biserica Santa Rita din Miramar, apoi merg pașnic pe străzi. Acum oamenii le recunosc, știu cine sunt și de ce se află în stradă.

„O schimbare de viziune în țara mea”

Hauwa Ibrahim este avocat în Nigeria, unde legea islamică condamnă femeile acuzate de adulter la moarte prin lovituri cu pietre și tineri acuzați de furt la amputare. Doamna Ibrahim apără femeile și tinerii condamnați; din 1999 a lucrat gratuit ca avocat al apărării în 47 de cazuri.

La un an după primirea premiului Saharov, doamna Ibrahim consideră că „premiul deschide uși și oferă multe alte oportunități”. În iunie-august 2005, în timp ce investiga oficial uciderea a șase cetățeni de către poliția nigeriană, a scris un raport care la acel moment nu a fost acceptat de către autorități. După ce a primit premiul, unul dintre miniștri i-a scris un email în care îi transmitea felicitările președintelui și prin care o informa că președintele acceptă și o să folosească acel raport. „Faptul că am primit premiul Saharov a schimbat o paradigmă, o viziune în țara mea”. Cu banii pe care i-a primit de la Parlamentul European ajută la educarea câtorva copii, băieți și fete, care altfel nu ar fi putut merge la școală. „Educația femeilor este încă o problemă în țara mea; eu am fost educată din întâmplare; vreau să investesc acești bani în educație”.

În momentul de față doamna Ibrahim este profesor invitat la Universitatea Saint Louis în Statele Unite. În momentul în care a primit premiul Saharov, revista universității a preluat știrea într-un articol. În decembrie 2006, o să revină în Nigeria, unde o să-și continue munca în domeniul drepturilor omului.

„O notorietate și o credibilitate suplimentare”

„Reporterii fără frontiere” este o organizație internațională ce militează pentru libertatea presei în întreaga lume, îi apără și îi sprijină pe ziaristii care sunt victime ale persecuției și cenzurii.

Purtătorul de cuvânt al organizației, Jean-François Julliard, ne-a spus: „Premiul ne-a adus o notorietate și o credibilitate suplimentare pe lângă oamenii care își amintesc că am primit premiul anul trecut. Continuăm să ne facem munca de apărare a libertății presei”.

Nominalizările pentru premiul Saharov în 2006

Nominalizările pentru premiul Saharov în acest an acoperă o largă varietate de domenii, de la sprijinul societății civile împotriva unui regim totalitar și apărarea drepturilor minorităților până la lupta împotriva violenței, apărarea păcii, dialogului și a libertății de exprimare. Cei zece candidați ai anului 2006 au fost prezentați pe 12 septembrie comisiei pentru afaceri externe și celei pentru dezvoltare și sub-comisiei pentru drepturile omului, la Parlamentul European.

Hélène Flautre, președintele sub-comisiei pentru drepturile omului a subliniat diversitatea candidaturilor propuse și a spus că „premiul 2006 reprezintă munca de un an a Parlamentului European în domeniul drepturilor omului“.

Comisia pentru afaceri externe și cea pentru dezvoltare se vor reuni pe 25 septembrie pentru a desemna lista scurtă, formată din trei candidați. Din această listă, conducătorii grupurilor politice din Parlament - Conferința Președinților - vor alege câștigătorul în octombrie.

Nominalizările au fost propuse fie de către un grup politic, fie de către un grup de cel puțin 37 de deputați. Mai jos, găsiți lista candidaților și o scurtă descriere a fiecăruia.

Ingrid Betancourt - politician columbian, fost senator, militează împotriva corupției și a traficului de droguri; luptă pentru încetarea războiului prin negociere. A fost răpită de către FARC (Forțele armate revoluționare din Columbia) pe data de 23 februarie 2002 și de atunci este ținută ostatecă.

Nominalizată de către Marie-Arlette Carlotti (PSE) în numele unui grup de deputați.

Columbia: pentru cei care luptă pentru ostateci - grup de indivizi și organizații care luptă împotriva luării de ostateci și care sprijină victimele și familiile acestora în Columbia, țară în care se află 80% din ostatecii din întreaga lume (mai mult de 3.000 de oameni).

Nominalizat de către Monica Frassoni și Daniel Cohn-Bendit în numele grupului Verzilor/Aliața Liberă Europeană (V/ALE), susținut de către José Salafranca (PPE-DE), Fernando Fernández Martín (PPE-DE), Frédérique Ries (ALDE) și alții.

Proiectul Fulda-Mosocho al profesorului Muthgard Hinkelmann-Toewe - scopul proiectului este de a eradică mutilarea genitală feminină în regiunea Mosocho din Kenya și de a îmbunătăți condițiile de viață ale femeilor. Între 2002 și 2005 rata mutilării genitale feminine în regiune a scăzut de la 98% până la 66%.

Nominalizat de către Alexander Alvaro (ALDE) în numele unui grup de deputați.

Vladimir Kozlov - liderul opoziției etnice Mari împotriva regimului totalitar din Republica Mari El (Federația Rusă), militează pentru drepturile minorităților. Este scriitor și ziarist și luptă pentru libertatea de exprimare.

Nominalizat de către Toomas Ilves (PSE) în numele unui grup de deputați.

Episcopul Erwin Kräutler - episcop catolic austriac, misionar în Brazilia. Luptă pentru drepturile minorităților indigene și protejarea pădurilor tropicale în regiunea amazoniană.

Nominalizat de către Herbert Bösch (PSE) în numele unui grup de deputați.

Somaly Mam - luptă pentru drepturile omului, împotriva prostituției infantile și a traficului sexual în Cambogia și Asia de Sud-Est. A pus bazele asociației AFESIP (Agir pour les femmes en situation précaire), al cărei scop este re-integrarea socială a victimelor abuzului sexual.

Nominalizată de către Jules Maaten în numele grupului Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa (ALDE).

Aleksandr Milinkievici - liderul opoziției politice în Belarus, fost candidat prezidențial împotriva președintelui Aleksandr Lukașenko, luptă pentru un viitor democratic al țării sale. În aprilie 2006 a fost închis pentru două săptămâni pentru că a participat la un marș neautorizat în Minsk.

Nominalizat de către Jacek Saryusz-Wolski în numele grupului PPE-DE și de către Brian Crowley în

numele grupului UEN.

Ghassan Tueni - ziarist și om politic libanez, tatăl lui Gebrane Tueni, ziaristul ucis anul trecut. Nominalizat pentru premiul Saharov în memoria unor personalități victime ale unor atacuri cu bombă: Rafik Hariri, Bassel Fleihan, Samir Kassir, George Hawi și Gebrane Tueni.

Nominalizat de către Béatrice Patrie și Véronique de Keyser în numele grupului Socialist din Parlamentul European (PSE) și de către Francis Wurtz în numele grupului Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică (GUE/NGL).

Mesfin Wolde-Mariam - membru fondator al EHRCO (Ethiopian Human Rights Council), luptă pentru drepturile omului și împotriva violenței și foametei în Etiopia. Arestat în noiembrie 2005, este judecat în momentul de față și riscă pedeapsa capitală dacă este condamnat.

Nominalizat de către Ana Gomes (PSE) în numele unui grup de deputați.

„**Femeile în negru**“, **Belgrad** - organizație sârbă, luptă pentru pace și reconciliere între națiuni și etnii în fosta Iugoslavie și pentru recunoașterea crimelor comise în războaiele recente.

Nominalizată de către Jelko Kacin (ALDE) în numele unui grup de deputați

Finaliștii premiului Saharov 2006

Trei finaliști au fost aleși pentru premiul Saharov 2006, pe 25 septembrie, de către membrii comisiei pentru afaceri externe și celei pentru dezvoltare. Premiul recunoaște merite deosebite în lupta pentru libertate de exprimare.

Cei trei candidați sunt, în ordine alfabetică în limba engleză:

- **Columbia: pentru cei care luptă pentru ostateci**, grup reprezentat de Ingrid Betancourt și fundația País Libre
- **Aleksandr Milinkievici** - liderul opoziției politice în Belarus, fost candidat prezidențial, care a fost închis pentru două săptămâni pentru că a participat la un marș neautorizat în Minsk.
- **Ghassan Tuani** - ziarist și om politic libanez, nominalizat pentru premiul Saharov în memoria unor personalități, victime ale unor atacuri cu bombă: Rafik Hariri, Bassel Fleihan, Samir Kassir, George Hawi și Gebrane Tuani - fiul său.

Conferința Președinților va alege un câștigător în octombrie. Premiul va fi acordat oficial de către președintele Parlamentului, pe 13 decembrie, în timpul sesiunii plenare la Strasbourg.

Cei care luptă pentru ostatecii din Columbia

80% din ostatecii din întreaga lume (mai mult de 3.000 de oameni) se află în Columbia. Unii dintre ei sunt închiși de mai mult de opt ani. Printre ei se află lideri ai unor mișcări politice sau sociale, soldați, polițiști, dar și oameni de rând. Grupul celor care luptă pentru ostatecii din Columbia (candidat la premiul Saharov în anul 2006) este reprezentat de Ingrid Betancourt și fundația País Libre („Țară liberă“).

Ingrid Betancourt

Deținută de către FARC (Forțele armate revoluționare din Columbia) din 23 februarie 2002, Ingrid Betancourt este cunoscută pentru lupta împotriva corupției și a traficului de droguri în Columbia. A fost deputat și senator și a candidat la alegerile prezidențiale. A contribuit la implementarea unor programe de condamnare a violenței și de susținere a victimelor acesteia.

Ingrid Betancourt a pus bazele partidului „Verde Oxígeno“, al cărui scop principal era oprirea conflictului prin negociere. Campaniile sale împotriva traficului de droguri și a corupției i-au atras mulți dușmani. A primit numeroase amenințări cu moartea și a supraviețuit unei tentative de asasinare.

Fundația País Libre

„País Libre“ este o organizație non-guvernamentală care ajută, gratuit, nu numai ostatecii, dar și familiile acestora, încercând să evite orice atac la libertatea individuală. Organizația oferă consiliere victimelor directe și indirecte ale răpirilor (de exemplu sfaturi pentru cum să negociezi cu răpitorii care cer răscumpărare), dar și susținere psihologică.

Aleksandr Milinkievici

Principalul lider al opoziției belaruse, Aleksandr Milinkievici este unul din cei trei candidați rămași în cursă pentru premiul Saharov în 2006. Ceilalți doi candidați sunt: grupul celor care luptă pentru ostatecii din Columbia și Ghassan Tueni, ziarist și om politic libanez. Suporter al societății civile în țara sa, dl. Milinkievici luptă împotriva încălcării drepturilor omului și a drepturilor fundamentale și pentru respectarea regulilor democrației.

Aleksandr Milinkievici conduce rezistența pașnică într-un regim totalitar, cu scopul de a duce Belarus spre un viitor democratic. Țara sa este considerată ultima dictatură din Europa. Partide politice din opoziție au fost suspendate, ziare și organizații non-guvernamentale au fost închise, reprezentanții mass-media sunt intimidați și hărțuiți. În Belarus este ilegal să îl critici pe președintele Lukașenko. Autoritățile belaruse au fost des criticate pentru suprimarea libertății de exprimare, a libertății de întrunire și pentru interzicerea accesului opoziției la sursele mass-media deținute de către stat.

Aleksandr Milinkievici pe scurt

Aleksandr Milinkievici este om de știință: a studiat fizica și matematica în Hrodna (Belarus), Franța, Statele Unite și Germania; a coordonat departamentul de fizică al Universității din Setif, Algeria (1980-1984); a predat la Universitatea de Stat din Hrodna, Belarus (1978-1980 și 1984-1990). Între 1990 și 1996 a fost vice-primar în Hrodna, fiind responsabil în domeniile: educație, cultură, sănătate, tineret, sport, mass-media, religie, relații externe. În 2001 a condus campania electorală a lui Siamion Domaș, care a candidat la președinție împotriva lui Aleksandr Lukasenکو.

În octombrie 2005, dl. Milinkievici a fost ales de către Forțele Democratice Unite (opoziția din Belarus) candidat la alegerile prezidențiale. A candidat la președinție în alegerile din martie 2006, unde a obținut oficial 6% din voturi - prin comparație cu 82% din voturi pentru Aleksandr Lukașenko. Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE) a declarat însă că scrutinul nu s-a desfășurat conform standardelor internaționale privind alegerile libere și echitabile.

În aprilie 2006, Aleksandr Milinkievici a fost arestat pentru că a participat la o demonstrație neautorizată, în timpul comemorării victimelor de la Cernobîl, și închis timp de 15 zile.

Premiul Saharov

Ceilalți doi candidați pentru premiul Saharov de anul acesta sunt "Columbia: toți cei care luptă pentru ostatecii răpiți", grup reprezentat de către Ingrid Betancourt și fundația "País Libre" și Ghassan Tueni, ziarist și om politic libanez, care a acceptat să fie nominalizat pentru premiu în memoria unor personalități libaneze victime ale unor atacuri în urma cărora și-au pierdut viața.

Câștigătorul urmează să fie ales de către Conferința Președinților în octombrie, iar premiul va fi decernat în decembrie, în cadrul sesiunii plenare, la Strasbourg.

În 2004, Parlamentul European a decernat premiul Saharov Asociației ziarștilor din Belarus - asociație profesională non-guvernamentală care promovează o mass-media liberă și profesionistă în Belarus și militează pentru drepturile ziarștilor.

Ghassan Tueni

Ziarist și diplomat libanez, Ghassan Tueni este un promotor al ideii de pluralism și toleranță în Liban și Orientul Mijlociu. Tatăl lui Gebrane Tueni, ziaristul libanez asasinat anul trecut, a acceptat să fie nominalizat pentru premiul Saharov în memoria unor persoane asasinate în Liban anul trecut.

Ghassan Tueni luptă pentru libertate, unitate și toleranță într-o țară - Liban - unde conviețuiesc comunități aparținând unor religii și etnii diferite. El promovează ideea unei națiuni libaneze a cărei putere poate proveni din propria diversitate.

Născut la Beirut în 1926, educat la Universitatea Harvard, el s-a întors în Liban în 1948 pentru a conduce ziarul independent An-Nahar, fondat de tatăl său în 1933. După ce a participat la crearea primei facultăți arabe de drept, științe politice și economie în 1950, Ghassan Tueni și-a început cariera politică în 1951 și a ocupat diferite funcții ministeriale în guvernul libanez. Între 1977 și 1982 a fost reprezentant permanent al Libanului pe lângă Națiunile Unite.

Domnul Tueni a acceptat să fie nominalizat pentru premiul Saharov în memoria a cinci persoane asasinate în Liban anul trecut.

Gebrane Tueni este fiul lui Ghassan Tueni. Deputat în parlamentul libanez și ziarist, a publicat în cotidianul An-Nahar editoriale ce criticau ocupația străină în Liban. Din cauza campaniei pe care o ducea împotriva ocupației militare și a influenței politice siriace a primit amenințări cu moartea, care l-au determinat să plece în exil în Franța. A fost asasinat într-un atac cu bombă pe 12 decembrie 2005, la o zi după întoarcerea în Liban.

Rafik Hariri a fost prim ministru al Libanului între 1992-1998 și 2000-2004. Domnul Hariri a jucat un rol important în reconstruirea Beirutului, pledând pentru unitate între diferitele grupuri etnice și religioase. În 1993 a pus bazele unei televiziuni în Beirut; de asemenea, a fondat un ziar, Al-mustaqbal (Viitorul). A fost asasinat pe 14 februarie 2005 într-un atac cu bombă asupra coloanei oficiale cu care călătorea în centrul Beirutului. Alte 21 de persoane au murit atunci, printre care fostul ministru al economiei, Bassel Fleihan.

Bassel Fleihan a fost consilier în Ministerul de Finanțe în Liban între 1993-1999 și ministru al economiei și comerțului între 2000-2003. A jucat un rol important în dezvoltarea programului de reformă economică în Liban. În momentul atentatului asupra lui Rafik Hariri era în mașina acestuia; a murit în urma rănilor două luni mai târziu.

Samir Kassir a fost profesor universitar, istoric și ziarist și a publicat în ziarul An-Nahar. A fost asasinat într-un atac cu bombă asupra mașinii sale în Beirut, pe 2 iulie 2005.

George Hawi, politician libanez și fost secretar general al Partidului Comunist Libanez, lupta împotriva influenței siriace asupra Libanului. A fost asasinat în Beirut, în iunie 2005, într-un atac cu bombă asupra mașinii sale.

Aleksandr Milinkievici - câștigătorul premiului Saharov 2006

Aleksandr Milinkievici a câștigat anul acesta premiul Saharov. Conferința Președinților - șefii grupurilor politice din Parlamentul European - a hotărât să acorde premiul Saharov liderului opoziției politice în Belarus. Domnul Milinkievici a candidat la alegerile prezidențiale în martie 2006, alegeri care au fost condamnate de către Uniunea Europeană și Statele Unite.

În aprilie 2006 domnul Milinkievici a fost arestat și deținut timp de 15 zile datorită faptului că a participat într-un marș neautorizat în Minsk. Are 59 de ani și a studiat fizica și matematica în Franța, Germania și Statele Unite. În anii '90 a fost vice-primar în orașul său natal, Hrodna.

Premiul Saharov va fi acordat oficial în sesiune, pe 13 decembrie, la Strasbourg. Premiul este însoțit de un certificat și de un cec de 50.000 de euro.

Arhivă multimedia pentru premiul Saharov 2006

Acum, după ce ați citit totul despre Premiul Saharov, vă invităm să urmăriți un video clip despre acesta.

Tot aici găsiți afișe, cărți poștale, broșuri etc.

Pentru a le putea vedea, deschideți fișierul zip și faceți click pe limba în care doriți să le consultați. De exemplu „EN“ pentru engleză, „FR“ pentru franceză, „RO“ pentru română.

Aleksandr Milinkievici primește premiul Saharov

Liderul opoziției din Belarus, Aleksandr Milinkievici, a primit, marți, Premiul Saharov (ediția 2006), din partea președintelui Parlamentului European, Josep Borrell. În fiecare an, Parlamentul European acordă acest premiu persoanelor sau organizațiilor de excepție care luptă împotriva oprimirii, a intoleranței și a nedreptății. Obiectivul constă în sprijinirea lor în acțiunile de protecție a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept în întreaga lume.

Milinkievici a acordat cei 50.000 euro, pe care i-a primit o dată cu premiul, organizației neguvernamentale Comitetul Helsinki.

Josep Borrell: "În Europa ne bucurăm de libertatea de a gândi și de a ne exprima, considerând acest lucru ceva normal (...) însă există în lume mulți oameni care sunt privați de dreptul lor fundamental de a trăi în libertate. Este, poate, dificil de crezut, însă democrația este negată unui număr de aproape zece milioane de oameni care trăiesc chiar pe continentul nostru, în Europa, în Belarus. Ca Europeni, avem o datorie specială să apărăm și să promovăm drepturile omului în întreaga lume, de aceea n-ar trebui să tolerăm niciodată încălcarea demnității umane și suprimarea valorilor democratice nici pe teritoriul nostru, nici în afara sa".

"Domnule Aleksandr Milinkievici, luptați împotriva atmosferei de frică și intimidare care domnește în Belarus. Luptați pentru simplul fapt ca oamenii să aibă libertatea de a-și spune părerea, de a-și alege singuri viitorul. Ați devenit un adevărat simbol al rezistenței împotriva oprimirii și o speranță pentru viitorul democratic. Personalitatea dumneavoastră este remarcabilă, sunteți un exemplu nu numai pentru poporul belarus, ci pentru noi toți cei de aici, din Parlamentul European. Vă sprijinim, și susținem poporul belarus în dorința sa de a-și alege liderii în mod democratic, de a-și dobândi dreptul de a avea o presă independentă, de a-și stabili organizații neguvernamentale și de a avea o justiție independentă și imparțială".

"Regretăm profund faptul că în Belarus se deteriorează în continuare democrația, drepturile omului și statul de drept. Fără nici o îndoială, viitorul acestei țări este legat de Europa. Poporul belarus merită să trăiască într-o Europă a democrației, a libertății și prosperității. Cred că nu se pune problema dacă, ci când se va alătura poporul Belarus familiei europene a națiunilor democratice".

(...) "Premiul Saharov este acordat anul acesta SPERANTEI pentru un Belarus democratic și fiecărei persoane care are curajul nu numai să viseze la libertate, ci să-și transforme visul în realitate".

Președintele Josep Borrell a înmănat apoi Premiul Saharov, ediția 2006, lui Aleksandr Milinkievici. Vorbind în limba sa natală, Milinkievici și-a început discursul în fața Parlamentului mulțumind pentru premiul acordat, însă menționând că acesta nu este doar pentru el, ci pentru toți cei din Belarus care-și continuă lupta pentru ca țara lor să se alăture din nou familiei națiunilor europene democratice.

"Astăzi luptăm pentru libertate și ne apărăm independența (...) Facem acest lucru pentru ca toți copiii noștri, la fel ca cei din Franța, Lituania, Polonia sau Marea Britanie, să aibă dreptul să trăiască într-o țară liberă. Copiii noștri sunt cei care au răbdat geruri noapți de-a rândul în piața centrală din Minsk, după alegerile din martie. Ei sunt cei care au fost arestați și întemnițați, dați afară din universitățile lor doar pentru ca și-au urmat conștiința. Sunt mândru de ei", a spus el.

"Sunt convins că Europa nu poate fi completă fără Belarus (...) țara mea se va alătura familiei europene în curând, ca un stat liber și democrat. Istoria arată că dictatura nu durează și că lucrurile se sfârșesc prost pentru tirani. Singurul lucru pe care-l putem face când ne confruntăm cu dictatura este să luptăm împotriva ei, fiindcă n-avem altă soluție", a încheiat Milinkievici.